

MOTÝL

KÓDEX: *sex*

Aj na mieste,
kde by ste to nečakali,
môžete zažiť vzrušenie...

MICHAL SLANIČKA

KÓDEX:
sex

MICHAL SLANIČKA

Copyright © Michal Slanička 2017
Design © Motýl design 2017
Cover photo © Jacob Lund/Shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2017

ISBN: 978-80-8164-134-3

KÓDEX:
sex

MICHAL SLANIČKA

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. KAPITOLA

„Nazdar, brácho, potrebujem od teba pomoc.“ Bez zbytočných okolkov a zdržiavania som na Gusta vybalil zmysel a pointu môjho telefonátu. Nemám čas oberať druhých a aj sám seba zbytočnými okľukami o čas. Kto už v dnešnej dobe druhému telefonuje so skutočným záujmom o zodpovedanie otázok ‚ako sa máš?‘ alebo ‚čo máš nové?‘. Väčšinou nikto! Aj môj telefonát bol zisťný. Nezaújímalo ma, ako sa môj brat má. Určite sa má skvele, aj keď, samozrejme, určite nič nestíha. Úspechom bolo, že mi vôbec zdvihol. Možno mal akurát dve sekundy voľna medzi súdnymi pojednávaniami, poradami alebo študovaním paragrafov.

Náš vzťah sa už pred pár rokmi prehupol zo súrodeneckej rivality, ktorá toho mladšieho núti s nohou na krku ťahať za kratší povraz, do relatívne zdravého vzťahu, v ktorom prvorodený pomáha druhorodenému. Výhodou pre mňa bolo, že Gusto bol nielen starším súrodencom, ale aj skúseným právníkom.

„O čo ide, Rolo?“ spýtal sa sucho a vecne. Človek, ktorý sa snaží vysekať kriminálnikov z basy, alebo im aspoň znížiť trest, nemá emócií na rozdávanie. Navyše bol zvyknutý ťahať svojho mladšieho brata zo širokého spektra problémov. Od malých nedorozumení, cez najrôznejšie ťahanice, až po maléry, ktorým sa nebojím prisúdiť prívlastok *veľké*.

Pomáhal mi žehliť konflikty a nedorozumenia s rodičmi, do ktorých ma, pravdupovediac, často zámerne dostal, riešil za mňa takmer všetku komunikáciu s úradmi, radil mi v otázkach podnikania. A keď mi nevedel pomôcť sám, pomohol mi niekto z jeho známych.

V situáciách, ktoré ma dostali do úzkych, som rád používal vetu: „Musím sa poradiť s mojím právnikom!“

Niekedy menej, niekedy viac ochotne, ale vždy mi pomohol.

Aj vtedy, keď sa mi asi desiatka napálených chlapov vyhrážala udaním a bitkou za to, že si odo mňa kedysi dávno kúpili „účinnú pomôcku na okamžité zväčšenie penisu“. Tých 99 eur za lupu sa im zdalo veľa.

Tentoraz to však bol malér, ktorý spadol do kategórie kardinálnych – nič podobné sme nikdy neriešili a strčenie hlavy do piesku by sa mohlo skončiť skutočným problémom, v porovnaní s ktorým je banda nasratých chlapov s malými vtákmi nič.

„Jedna klientka na mňa podala trestné oznámenie. Tvrdí, že som ju znásilnil.“ Opäť bez oklúk som do dvoch viet zhrnul, prečo mu volám.

„A znásilnil?“

„Nemôžem povedať, že sme spolu nespali. Znásilnenie to však rozhodne nebolo.“

Odvtedy, ako ma prišli policajti predvolať na výsluch, moje telo ovládol taký zvláštny nervózny pokoj. Alebo skôr pokojná nervozita. Vo vzduchu bolo cítiť problémy, ktoré voňali ťažšie ako masážne emulzie v mojom salóne.

Pravdu sme poznali len my dvaja. Ja a ona.

Zlatica bola jednou z mnohých klientok, ktoré si do môjho salónu chodili zhmotňovať svoje erotické fantázie. Diplo-

matically sme to zhmotňovanie nazývali senzuálnymi masážami. Naším problémom bolo, že sa zamilovala.

A nešťastne zamilovaní ľudia majú nárok na excesy.

Mal som však smolu, že tým druhým v tejto nevyrovnanej známosti som bol ja. A ona sa rozhodla poriadne mi to spočítať. Akoby som mohol za to, že som sa nedokázal prinútiť opätovať jej city aj mimo vzťahu masér-klientka!

S odstupom času však musím priznať, že inak ako trestným oznámením sa moje poskytovanie sexuálnych služieb skončiť nemohlo.

2. KAPITOLA

Päť ženských mien, neúhľadne zapísaných na strane diára umastenej od masážneho oleja, bolo predpokladom, že ma čaká štandardný pracovný deň, ktorý sa nebude v ničom odlišovať od toho včerajšieho a zajtrajšieho. Ešte stále som sa nespriatelil s plánovačom v mojom mobilnom telefóne. Už dávno pradávnou to nie je novinka, ja však stále patríam medzi tých, ktorí majú radšej pod bruškami svojich prstov šuchotavý, jemne drsný papier – a to platí nielen pre diáre, ale aj pre noviny, časopisy a knihy – ako lesklú obrazovku mobilného telefónu, ktorá akoby vytvárala bariéru medzi mnou a písmenkami. Pri kontakte s papierom sa ku mne takto dostanú bližšie a hlbšie. Bližšie k srdcu a hlbšie do duše.

Čakalo má päť rôznych masáží. Pani Júlia kladie dôraz nielen na zrelaxovanie tela, ale aj duše. Rada rozpráva a určite aj dnes otvorí tému, na ktorú nám hodinový termín masáže nebude stačiť. Objednávku som mal aj na klasickú relaxačnú masáž, jednu športovú a masáž nôh. Termín si tiež rezervovala klientka, ktorá si ochotne priplatila za to, že som ju masíroval nahý a aj na miestach, ktoré zvyčajne zostávajú zahalené uterákom alebo plachtou, a ak dôjde k ich náhodnému odhaleniu, profesionálny masér s nimi neprihádza do zrkovného kontaktu a už vôbec nie do kontaktu telesného. Bola naplánovaná na záver dňa.

Senzuálne masáže som nikdy nelimitoval hodinovým termínom. Ani pri stálych klientkach sa totiž nedalo dopredu určiť, ako dlho sa budú ony hrať so mnou a akými okľukami povedie výstup k vrcholu.

„Dobrý deň, hľadáme pána Rolanda Kamilku.“ Mužský hlas zadunel stotinu sekundy po ráznom zaklopaní, po ktorom takmer súbežne nasledovalo trhnutie kľučkou vstupných dverí môjho salóna.

„Zdravím, páni... ale masírujem len vopred objednaných klientov,“ odvrkol som bez toho, aby som im ukázal prekvapenie, prelaknutie alebo akúkoľvek inú emóciu. Myslel som si, že ku mne zabľúdili omylom alebo na odporúčanie nejakej klientky. Mužov isté obdobie nemasírujem a rozhodne som neplánoval svoju ženskú klientelu rozšíriť o týchto dvoch.

„Neprišli sme kvôli masáži. Sme z polície... Ja som...“ Hoci sa obaja predstavili menom a hodnosťou a všetko umocnili policajnými preukazmi, môj mozog sa sústredil len na vnímanie obrazu. Zvuk úplne vypol. Slovo polícia mu spôsobiло čiastočný výpadok. Predo mnou stáli dvaja muži v úplne normálnom oblečení. So svojím výzorom mohli robiť vyhadzovačov, fitnestrénerov alebo revízorov. Išla z nich hrdá mužská arogancia povzbudená kolektívnym sebavedomím vyplývajúcim z prítomnosti toho druhého.

„A ako vám môžem pomôcť?“ habkal som.

„Máme pre vás predvolanie na výsluch.“

Modrá je vraj dobrá. Z modrého pásika na obálke, ktorú mi podali, však išiel strach.

„Okresné riaditeľstvo polície... vo veci obvinenia zo znásilnenia... ste povinný dostaviť sa ako svedok...“ Moje oči lieta-li po papieri z jedného konca na druhý, z jedného riadka na

ďalší a snažili sa nájsť aspoň nejaký záchytný bod, ktorý by mi naznačil, že ide o žart alebo omyl.

„A to hneď teraz?“ opýtal som sa.

„Áno, pán vyšetrovateľ je pripravený vás prijať.“

„Ja...ja...ja nemôžem. O chvíľu príde prvá klientka.“

„Myslím, že jeden telefonát to vyrieši. Uvítali by sme, keby ste s nami spolupracovali.“

Naozaj to vyriešil jeden telefonát, v ktorom som sa objednanej klientke vyhovoril na náhlu indisponovanosť. Na stanicu ma, našťastie, odviezli bez typickej policajnej pompy. Bez pút som nasadol do auta, na ktorého streche chýbala modrá siréna a predné sedadlá neboli oddelené od zadných mrežou. Bolo to úplne normálne auto, ktoré sa ma snažilo presvedčiť, že nie som ani kriminálnik, ani násilník či terorista, alebo pre spoločnosť inak nebezpečný živel.

O jazde v policajnom aute som sníval od veku, v ktorom vie malý chlapec maznavo-šušlavou artikuláciou definovať svoje aktuálne sny. Fakt je však ten, že keď práve nie ste policajt, agentúry ponúkajúce všetko od letu balónom až po jazdu v stíhačke tento zážitok v talóne nemajú. Na jeho zadnom sedadle sa v dospelom veku odveziete jedine vtedy, keď ste sa do problémov dostali alebo ich spôsobili. Ktorá možnosť v tej chvíli najviac pasovala na mňa, som nevedel.

„Ozaj, a ten o vypočúvaní poznáte?“ obrátil sa na mňa počas jazdy policajt sediaci na mieste spolujazdca.

Mlčky som pokrútil hlavou.

„Vyšetrovateľ vypočúva svedka:

– Meno!

– Čie?

– Priezvisko!

- Čie?
- Pán Čie Čie, vy ste z Číny?“

K tretiemu pivu s partiou na rozbeh kola vtipov dobré.
V policajnom aute by mi asi neprišlo vtipné nič.

3. KAPITOLA

Realita slovenskej polície bola na míle vzdialená od amerických filmov a seriálov, v ktorých policajné stanice vyzerali ako pokrokové vedecké laboratória skrížené s kancelármi v najmodernejších bizniscentrách.

„Zasraní chlapi. Všetci sa tvárite ako páni tvorstva a dámy necháte stáť. Do prdele, pustí ma niekto sadnúť si?“ Približujúce sa ostré klopkanie vysokých podpätkov na dlhej chodbe sa zmenilo na ostré slová priamo pri mne. Zo stredu dvojsedačky, ktorej otrhaný umelohmotný tapacírung korešpondoval so zničeným linoleom, som sa odsunul na jej pravú stranu.

„Tvárite sa ako majstri sveta, a pritom hovno vydržíte. Každému povinne by som dopriala jeden pôrod. Alebo aspoň celý deň na takýchto štekloch.“ Vôňa jej parfumu zvädzala nerovný boj s dychom, ktorý bol silno cítiť po víne. Neohrabane sa uvelebila na lavičke a vyzula si lodičky, ktoré mali najlepšie časy už zjavne za sebou. „Chodiť naboso je zdravé, pretože vždy, keď sa zobudím obutá, tak ma bolí hlava.“

Mlčal som s očami sklopenými do zeme. Prostredie policajnej stanice mi vôbec nedodávalo odvalu brániť celú polovicu ľudstva.

„A ty čo tu?!“ Odor vína sa predral cez ťažkosladký závan parfumu a dostal sa až priamo k môjmu nosu. „Teba ne-

poznám.“ Pery orámované výraznou kontúrkou nadviazali priamu komunikáciu s mojím zmäteným pohľadom. Mejkapom táto dáma rozhodne nešetřila. Kombinácia farieb a najmä množstvo všetkého, čo mala na tvári, niekoľkonásobne prekročilo hranicu vyzývavosti. Podarilo sa jej zdoľať vrchol nevkusy a vulgárnosti. Chýr o vodovzdorných líčidlách, ktoré už pekných pár rokov neboli novinkou, sa k nej očividne ešte nedoniesol. Už z dialky bolo zjavné, že nemala tušenie, čo je to strabizmus. Keby mala, dávno by navštívila oftalmológa.

„Idem vypovedať. Predvolali ma.“ Môj vystrašený mozog začal fungovať na princípe „na polícii sa musí na položené otázky odpovedať“ a bolo mu jedno, kto ich kladie.

„Takého panáčika, ako si ty, tipujem na chľast za volantom.“ To nebola otázka, to bolo konštatovanie. Mykol som plecom. „A máš recht. Teda... ak si nikoho neprešiel. Aj keď do niektorých by som takto čelne...“ nedopovedala, len teatrálné rozhodila rukami. Vzápätí prekonala ťažšiu motoriku čeluste a pokračovala: „Ja mám najradšej víno.“ Prezradila mi niečo, čo som už vedel z jej dychu. „Máš rád víno?“

„Áno, aj.“

„Nič, čo má menej ako 12 percent, by sa ani nemalo považovať za alkohol!“

Pousmial som sa.

„Ty si môj človek! Fľaša vína, a môže byť aj s chlapom, je niekedy tá najlepšia terapia. A aj najlacnejšia. Minule išla kamoška za psychológom. Nevedela si dať rady sama so sebou a myslela si... no, neviem, čo si myslela... Ten debil jej povedal, že má chodiť dvakrát do týždňa a prvé výsledky sa dostavia po dvoch rokoch! Vieš, koľko si pýtal za jedno stretnutie?“

Pokrútil som hlavou na znak toho, že neviem.

„Ani nechci vedieť. Ja sa jej pýtam, že či je normálna?! Kúp víno, hybaj ku mne a výsledky sa dostavia s druhou fľašou! Kto má, pre Boha živého, čas chodiť dva roky k psychológovi?!“

„Nikto.“ Chápavo som ju podporil v konštatovaní.

„Na takéto sračky neverím. Verím len v jedno! Že si, keď odtiaľto vypadnem, dám dva poháre vína.“

Nezaujímalo ma, čo tú ženskú, s ktorou ma spájalo viac, ako som si v tej chvíli dokázal pripustiť, priviedlo na políciu. Jej správanie, výzor a oblečenie boli pre mňa dostatočnými indíciami.

„A kde robíš?“ Opäť sa ma pokúšala vziať do komunikácie.

„V službách.“

„Ježiši, v službách! Tak to sme kolegovia. Lebo aj ja. A vieš, komu robím najväčšiu službu? Si predstav, že nie chlapom! Tým robím dobre! Ale ich ženám. Milenky sú náročné na čas aj na peniaze. Každá by sa hneď vydávala a dnešní chlapi nemajú na komplikácie čas. A vieš, čo je na tom najlepšie? Chlap si vždy pamätá posledný sex. Nežije v spomienkach na skvelú trtkacku pred troch rokov. Preto robím tým frigidným chuderám službu. Manželík si najprv užije so mnou a potom dostane chuť aj na ňu. A ak mu to jelito nepovie, že ju aktuálne, vlastne posledné roky, už chronicky bolí hlava, tak... tak jej nikdy neutečie.“

Ďalej som ju nevládal počúvať. Také zrkadlo, aké mi nastavila ona, nenastavuje súčasnej spoločnosti ani depresívna slovenská kinematografia.

Medzi mnou a ňou fakt nebol veľký rozdiel. Ponúkali sme takmer rovnaké služby, len v inom obale.

Toto nebol kopanec od života. Toto bol gól do vlastnej brány.

„Pán Kamilka?“ ozvalo sa z pootvorených dverí vyšetrotvateľa. „Nech sa páči!“

4. KAPITOLA

Schopnosť môjho mozgu rýchlo zabudnúť na to zlé je neodškriepiteľná. A je to tak dobre. Prirodzená psychohygiena ma chráni pred vplyvom spomienok na negatívne zážitky. V tomto prípade to však žiadna výhra nebola.

„Akože si nepamätáš, čo ti povedal vyšetrovatel?!“ zrúkol na mňa Gusto v zafajčenej kaviarni v centre.

„No nepamätám. Fakt je až také nepochopiteľné, že som bol z toho všetkého v šoku?“ snažil som sa obhájiť.

„Máš na krku trestné oznámenie za znásilnenie. Odporúčal by som ti, aby si sa rozpamätal. A čo najrýchlejšie!“

„Pýtal sa ma, či tú ženu poznám.“

„Čo si mu povedal?“

„Že poznám... Že bola mojou klientkou... Že som sa s ňou síce vyspal, ale že rozhodne nešlo o znásilnenie.“

„Tvrdenie proti tvrdeniu,“ odvetil nervózne. Neustále sa ošival a ponad plece kontroloval priestor nevelkého podniku. Jeho ostražitosť sa mi páčila.

„Akože tvrdenie proti tvrdeniu?“

„Tvojím šťastím je, že nežijeme v Amerike, kde by si musel dokázať, že sa skutok nestal. U nás je všetko na vyšetrovateľovi, ktorý k záveru dospeje na základe výpovedí svedkov.“

„A prezumpcia neviný?“

„Veď o nej hovorím...“

„Prosím ťa, kto na ňu bude prihliadať, keď sa rozkríkne, že je na mňa podané trestné oznámenie za znásilnenie? To fakt môže hockto prísť na políciu a bez dôkazov tvrdiť, že som ho znásilnil?“

„To zas nie. Vyšetrovateľ si určite vyžiada dôkazy. Lekárska správa od gynekológa alebo lekára, ktorý ju tesne po znásilnení vyšetril, je, verím, pri podobných postupoch samozrejmosťou.“

„Ja som ju ale neznásilnil! Pretiahol... u mňa v salóne, ale neznásilnil!“

„Určite si na záver podpísal výpoveď. Máš ju so sebou?“

Viac ako mojím vystrašeným očiam a nervóznej gestikulácii venoval Augustín pozornosť svojmu mobilu. Za minútu dokázal skontrolovať jeho obrazovku päťkrát. Buď čakal na dôležitý telefonát, alebo kontroloval plynúci čas, ktorý si vyhradil na to, aby vlastného brata vytiahol z problémov.

„Jasné. Tu je.“ Podal som mu dve A4 s hlavičkou policajnej stanice a on trojhodom ukončil naše niekoľkominútové stretnutie. Ako prvú do seba hodil šlaktrafku – silné maličké espresso, ktorého obsah by sotva zaplnil mamin náprstok, ktorý používala, keď mi na teplákoch zašívala deravé kolená. Druhým hodom sa moja výpoveď spolu s Gustovým mobilom dostala do jeho čiernej koženej aktovky. Koncovka patrila piatim eurám, ktoré sa zniesli na stôl.

„V pokoji si ju preštudujem, nech viem, čo si na tej polícii natrepal, a zavoláme si.“

Vyriešené.

Všetko zostalo visieť v lufte ako gule čerstvo osprchovaného chlapa.

5. KAPITOLA

Pre dobrého maséra nie je jediným zdrojom jeho obživy hmat. Niekedy je možno ešte o trošku dôležitejší sluch – schopnosť trpezlivo vypočuť a v rámci možností dobre poradiť. Jednoducho empatia. Neraz si pomyslieť iné a povedať presný opak.

Tak ako by mali mať budúci herci už od konzervatória hodiny psychohygieny a na výške semestru s názvom „ako sa nezbláznit z toho, že celý život budete niekým iným, a ako nezabudnúť na to, kto ste“, maséri by mali na masérskych kurzoch absolvovať aspoň základy psychologickej terapie – ako zhovievavo počúvať a zo všetkých tých informácií nezošalieť. Škoda, že to tak nie je.

V našich kruhoch sa traduje historka o kolegovi, ktorý pracoval vo veľkom masérskom salóne, kde jedna masáž stála ako malé auto a navštevovali ho najmä klienti, pre ktorých problémy s výberom kabelky na najbližšiu párty znamenali viac ako nedostatok pitnej vody v Afrike. Ráno sa to začalo vzdychaním nad tápaním medzi kararským mramorom, švédskou žulou a ónyxom do novej kúpeľne, predpoludním na jeho masérskom stole ležali starosti o tom, že určite existuje niekto, kto pozná niekoho, kto vie, čo masírovaná vyviedla, okolo poludnia riešil dvanásť dieťa a jedenástu matku podnikateľa, po ktorom poškľučujú nielen všetky ambiciózne slečny, ktoré skôr ako do

vzdelania investovali do plastických operácií, ale už aj slovenská kniha rekordov, a medzitým dovolenkové dilemy, v ktorých lieta viac peňazí, ako zarobí väčšina Slovákov za celý rok. Dokopy. Veď by na ňu s Mucinkom v seniorском veku leteli súkromným jetom a ostrov v Tichomorí, ktorý si prenajímajú miliardári a svetové celebrity aj s desaťčlenným služobníctvom, je zarezervovaný na dva roky dopredu, našťastie Madonna dala prednosť voľnému termínu u toho vychyteného plastického chirurga v Los Angeles a Mucko má kontakty všade, a tak sa o tom dozvedel a zvažujú to. Síce je to fakt drahé, ale za pár fotiek na instagrame to stojí.

Jeblo mu z toho.

Naposledy ho videli nielen jeho kolegovia stojaci za veľkými oknami salóna, ale aj jeho klientka zahalená v plachte, ako v bielych ortopedických šľapkách uteká zimným zasneženým parkoviskom. Viac sa nevrátil.

„Veď som mu len povedala, že naša Lilinka začala chodiť k psychológovi,“ nechápavo na recepcii krútila hlavou zákazníčka, ktorá sa v salóne tiež nikdy viac neobjavila. „Veď sa sám zaujímal, ako sa mám, a Lilinka nám aktuálne robí viac starostí ako radosti.“

Lilinka bol pes. Taký ten malý kabelkový, ktorý sa bez väčšej námahy zmestí aj do plesovej kabelky. Majiteľka mu zmenila granule, pretože tie z Rakúska predsa len už nikoho tak neohúria pri debatách nad kávičkou ako tie dovážané z Venezuely, kde ich miešajú na základe DNA štvornohého miláčika. Niekde sa však stala chyba a Lilinka zmenou stravy upadla do hlbokkej depresie. Šup s ňou k zvieraciemu psychológovi, ktorý berie na hodinu viac ako masér pracujúci pre veľký salón zarobí za celý deň.